

Bijlage bij het nader rapport inzake het voorstel van wet tot wijziging van de Gemeentewet in verband met de versteviging van de regierol van de gemeente ten aanzien van het lokaal veiligheidsbeleid

Voorlichting overeenkomstig artikel 18, tweede lid, van de Wet op de Raad van State inzake wijziging van de Gemeentewet in verband met de wettelijke verankering van de gemeentelijke regierol lokale integrale veiligheid.

Verzoek om voorlichting inzake wijziging van de Gemeentewet in verband met de wettelijke verankering van de gemeentelijke regierol lokale integrale veiligheid.

Bij brief van 13 januari 2010, kenmerk 2010-0000022468, heeft de Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, mede namens de Minister van Justitie, de Vice-President van de Raad van State verzocht om voorlichting inzake het wetsvoorstel tot wijziging van de Gemeentewet in verband met de wettelijke verankering van de regierol van de gemeente ten aanzien van het lokale integrale veiligheidsbeleid, waarover de Raad van State op 7 juli 2008 advies heeft uitgebracht.¹ Het verzoek om voorlichting gaat vergezeld van een aangepaste versie van het voorstel mede naar aanleiding van het advies; het voorstel is nog niet ingediend bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal. De Raad heeft afdeling I aangewezen om deze voorlichting namens de Raad te geven.

1. Inleiding

In het oorspronkelijke voorstel wordt bepaald dat de gemeenteraad ten minste eenmaal in de vier jaar een integraal veiligheidsplan vaststelt. Dit veiligheidsplan moet niet alleen weergeven welke inspanningen de gemeente zelf moet leveren om de doelstellingen van het plan te behalen, maar moet eveneens ingaan op de inspanningen van andere organisaties en instellingen. Het college van burgemeester en wethouders krijgt in het voorstel tot taak, met deze organisaties en instellingen afspraken te maken ter uitvoering van het plan. Volgens de toelichting geeft het voorstel uitwerking aan de regierol die de gemeente op het terrein van de integrale veiligheid moet gaan vervullen.

De Raad van State schreef in zijn advies onder meer dat de term "regierol" niet correct is. De betrokken instanties hebben elk een eigen verantwoordelijkheid voor aspecten of onderdelen van het lokale veiligheidsbeleid; het voorstel voorzagt niet in extra bevoegdheden voor het gemeentebestuur om naleving van het veiligheidsplan af te dwingen. De Raad deed de aanbeveling te onderzoeken welke financiële of andere instrumenten aan het gemeentebestuur kunnen worden toegekend om te verzekeren dat de samenwerking met andere actoren daadwerkelijk tot stand komt.

In het gewijzigde voorstel dat bij het verzoek om voorlichting is gevoegd, is een bepaling opgenomen die de gemeente de mogelijkheid moet geven de daadwerkelijke totstandkoming van samenwerking te verzekeren: de burgemeester kan aan organisaties en instellingen met een publieke taak waarmee geen afspraken over het lokale veiligheidsbeleid worden gemaakt, onder voorwaarden een verplichting opleggen (voorgesteld artikel 177a van de Gemeentewet).

Aan de Raad zijn de volgende vragen voorgelegd:

1. Biedt het voorgestelde artikel 177a van de Gemeentewet de burgemeester voldoende mogelijkheden om de uitvoering van het integraal veiligheidsplan indien nodig af te dwingen, in het bijzonder gelet op de omvang van de bevoegdheid en de reikwijdte van de nakoming van de verplichting die een burgemeester ingevolge het voorgestelde artikel 177a kan opleggen?

¹ No.W04.08.0192/I.

2. Is naar de mening van de Raad de voorgestelde bevoegdheid reëel in het wettelijke stelsel van de verantwoordelijkheden en bevoegdheden van de burgemeester op het brede terrein van openbare orde én veiligheid?

De afdeling constateert dat het nieuw voorgestelde artikel 177a samenhangt met het voorstel als geheel en dat de toelichting bij dat voorstel ingrijpend is gewijzigd. Daarom volgen eerst enkele opmerkingen over het voorstel en de toelichting zoals die nu luiden. Daarna wordt ingegaan op de gestelde vragen.

2. Het begrip “regie”

Het wetsvoorstel vormt een uitwerking van het Bestuursakkoord rijk en gemeenten van juni 2007. Daarin is toegezegd dat de regierol van gemeenten op het terrein van de lokale integrale veiligheid wettelijk zal worden vastgelegd door in de Gemeentewet de verplichting op te nemen tot het hebben van een gemeentelijk integraal veiligheidsplan.²

In zijn advies merkte de Raad over het begrip “regierol” op:

“Het valt op dat met de term “regierol” de onduidelijkheid nog wordt vergroot. In de toelichting wordt uiteengezet dat andere organisaties en instanties - politie, openbaar ministerie, HALT-bureaus, onderwijsinstellingen, woningbouwcorporaties, reclassering, jongerenwerk, Bureau jeugdzorg en welzijnswerk – een eigen verantwoordelijkheid, met eigen bevoegdheden, hebben voor aspecten of onderdelen van het lokale veiligheidsbeleid. De term “regierol” is in dit verband dan ook niet correct. De in de toelichting gebruikte term “horizontale regie” is een contradictio in terminis. Het woord “regie” zal het – kennelijk bij een aantal gemeenten levende – misverstand dat zij hiërarchische sturingsmogelijkheden hebben, niet wegnemen, maar dat misverstand eerder versterken.”

Deze passage is aanleiding geweest om in de toelichting een theoretische beschouwing op te nemen over het begrip “regie”. Er worden vier soorten regie onderscheiden, die afhankelijk zijn van de mate waarin de regisseur aan andere partijen zijn wil kan opleggen (doorzettingmacht), en van de mate waarin de regisseur zijn eigen koers kan uitstippelen en zijn eigen beleidskader kan vormgeven (“eigen script”). De regie kan in dit schema beheersingsgericht, uitvoeringsgericht, visionair of faciliterend zijn. In de praktijk zal het meestal gaan om mengvormen, aldus de toelichting.³

De afdeling merkt op dat het begrip “regie” een metafoor is, ontleend aan de toneelwereld. Het gevaar van het gebruik van een metafoor is dat een onscherp beeld wordt aangezien voor de werkelijkheid, zodat het zicht op de werkelijkheid onscherp wordt. De term “regierol” roept vooral het beeld op van de regisseur bij een klassiek theaterstuk, die het spel in hoge mate kan bepalen: de persoon die de problemen oplost. De regierol van het gemeentebestuur bij sociale veiligheid is beperkt in die zin dat de gemeente slechts beperkte mogelijkheden heeft - en hoort te hebben - om de publieke en private actoren tot samenwerking te bewegen.

Door telkens opnieuw over de regierol van de gemeente te spreken, kunnen echter verwachtingen worden gewekt die het gemeentebestuur niet kan waarmaken; dat verantwoordelijkheden worden verondersteld die niet door bevoegdheden worden gedragen. Dan bestaat het gevaar dat het gemeentebestuur ofwel zichzelf bevoegdheden toerekent die het niet heeft en zijn hand overspeelt,⁴ ofwel dat zijn optreden aanleiding geeft tot teleurstelling of zelfs frustraties. In een tijd waarin het vertrouwen van de burger in de overheid toch al onder druk staat, is dat niet verstandig.

² Samen aan de slag. Bestuursakkoord rijk en gemeenten, 4 juni 2007, Kamerstukken II 2006/07, 30 800 B, nr. 17, bijlage, blz. 39.

³ Toelichting, § 4.3 (Regie).

⁴ Het gaat dan om een misleidend gebruik van het adagium “geen verantwoordelijkheid zonder bevoegdheid”; zie bijvoorbeeld, in een andere context, de brief van de Tijdelijke commissie onderzoek Ctsv (commissie-Van Zijl) van 24 juni 1996, Kamerstukken II 1995/96, 24 653, nrs. 15-16, blz. 150. Iets soortgelijks deed zich voor bij gebiedsverboden die de burgemeester oplegde op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet aan iemand die was veroordeeld voor pedoseksuele delicten en na het uitzitten van zijn vrijheidsstraf was vrijgelaten (rechtbank Den Bosch 27-10-2009, LJN: BK1271; rechtbank Utrecht 3-12-2009, LJN: BK5246).

De afdeling meent dat er op zichzelf niets op tegen is als de term “regierol” wordt gebruikt binnen bestuurlijke verhoudingen, maar adviseert de term niet te gebruiken om wettelijke bevoegdheden te scheppen, te beschrijven of te typeren.

3. Reikwijdte en inhoud van de nieuwe bevoegdheid

Artikel 177a van de Gemeentewet is in drie opzichten vaag en onbepaald.

1°. De bevoegdheid heeft betrekking op het lokale veiligheidsbeleid, dat - zoals hiervoor uiteengezet - in de toelichting zeer ruim wordt uitgelegd. De gemeenteraad heeft, vanuit de autonome bevoegdheid van het gemeentebestuur, beleidsruimte om de reikwijdte van het veiligheidsplan nader te bepalen.

2°. De burgemeester kan een verplichting opleggen aan “organisaties en instellingen met een publieke taak”. Dat is een zeer ruime, en bovendien niet scherp omliggende, omschrijving. In de toelichting wordt een omschrijving van het begrip “publiek belang” gegeven, ontleend aan een rapport van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid, die echter weinig concreet en behulpzaam is.⁵

De burgemeester kan, zo bepaalt het artikel, geen verplichting opleggen:

- aan onafhankelijke, bij de wet ingestelde, organen die met rechtspraak zijn belast, het openbaar ministerie, de politie en de Koninklijke marechaussee voor zover die is belast met politietaken. Volgens de toelichting zal materieel hetzelfde gelden voor de Raad voor de Kinderbescherming, de Reclassering, een orgaan van een andere gemeente, van een provincie of van de staat;
- voor zover overigens de aard of taak van de desbetreffende organisatie of instelling zich daartegen verzet.

Met dat al wordt het geen eenvoudige opgave om te bepalen aan welke organisaties en instellingen nog wel een verplichting kan worden opgelegd.

De afdeling signaleert dat bij de Tweede Kamer een wetsvoorstel aanhangig is dat de burgemeester de bevoegdheid geeft de Raad voor de Kinderbescherming te verzoeken het oordeel van de kinderrechter te vragen of het noodzakelijk is een kind onder toezicht te stellen. De Raad voor de Kinderbescherming gaat hier binnen twee weken toe over.⁶ De stelling in de toelichting dat artikel 177a niet zou kunnen gelden voor de Raad voor de Kinderbescherming is daar niet mee in overeenstemming. Dit voorbeeld illustreert dat de criteria van artikel 177a weinig houvast bieden. Dat is ook daarom een probleem omdat er particuliere organisaties kunnen zijn die, als onderdeel van hun activiteiten, publieke taken verrichten. Het is niet aan de burgemeester om de randen van de publieke sector te verkennen.

De afdeling vermoedt dat alleen de woningcorporaties onder de reikwijdte van het artikel kunnen vallen. De corporaties moeten immers het gemeentelijke volkshuisvestingsbeleid in acht nemen; dat beleid vertoont sterke raakvlakken met het gemeentelijke veiligheidsbeleid. Echter, als een corporatie het volkshuisvestingsbeleid niet in acht neemt, kan alleen de Minister voor Wonen, Wijken en Integratie aanwijzingen geven aan de corporaties.⁷ In de jongste plannen van de regering voor de corporaties komt daarin geen verandering (zie hierna, punt 5b).

3°. Het voorstel geeft geen nadere omschrijving wat de verplichting kan inhouden. De toelichting geeft evenmin veel duidelijkheid. Het zal, zo neemt de afdeling aan, in ieder geval kunnen gaan om een bindende aanwijzing. Volgens de toelichting kan de burgemeester bij niet-nakoming van de verplichting bestuursdwang toepassen of een last onder dwangsom

⁵ De redenering is dat een instelling met een publieke taak het publieke belang dient; daarna wordt dat laatste begrip omschreven: “Er is eerst sprake van een publiek belang indien de overheid zich de behartiging van een maatschappelijk belang aantrekt op grond van de overtuiging dat dit belang anders niet goed tot zijn recht komt” (toelichting, § 4.6 (Doorzettingsmacht)).

⁶ Kamerstukken II 2008/09, 32 015, nr. 2 (artikel 255 lid 4, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek).

⁷ Artikelen 11f en 41 van het Besluit beheer sociale-huursector.

opleggen.⁸ Kan hij daarna, of in plaats daarvan, een bestuurlijke boete opleggen, bestuursleden schorsen of ontslaan, of interim-bestuurders benoemen? Kennelijk zal de burgemeester dit zelf moeten bepalen, aan de hand van het algemene criterium dat de aard of taak van de desbetreffende organisatie of instelling zich daar niet tegen verzet, en aan de hand van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het geheel overziend is de afdeling van oordeel dat de bevoegdheid te veel ruimte laat aan het gemeentebestuur, wat betreft de inhoud en reikwijdte van het veiligheidsplan, de organisaties en instellingen waaraan een verplichting kan worden opgelegd en de inhoud van de verplichting zelf. Het legaliteitsbeginsel brengt met zich dat de wet meer duidelijkheid en houvast zal moeten bieden. De afdeling is dan ook van oordeel dat de bevoegdheid zoals voorgesteld niet tot stand dient te komen.

4. Noodzaak; alternatieve benadering

Het is overigens de vraag of een zo ruime en onbepaalde bevoegdheid noodzakelijk is om samenwerking bij het veiligheidsbeleid te kunnen verzekeren.

In de toelichting wordt betoogd dat het gemeentebestuur vier soorten instrumenten heeft om de publieke en private “veiligheidspartners” die zich aan het veiligheidsplan onttrekken op één lijn te krijgen:

- verticale sturing (bij partners die direct onder de gemeente vallen);
- financiële sturing (via geldstromen, zoals subsidievoorwaarden);
- vergunningen en
- wettelijke bevoegdheden.⁹

Het voorgestelde artikel 177a van de Gemeentewet valt in de laatste categorie. De toelichting gaat echter niet in op de vraag of en wanneer artikel 177a noodzakelijk zal zijn, nu het gemeentebestuur veelal zal beschikken over de andere sturingsinstrumenten.

a. De afdeling merkt op dat de drie eerstgenoemde sturingsinstrumenten, en dan met name het subsidie-instrument, niet snel kunnen worden overschat. Het stellen van voorwaarden bij toekenning van subsidie is een instrument dat veel effectiever kan zijn dan het opleggen van verplichtingen. Door het stellen van subsidievoorwaarden kan voorkomen worden dat zich problemen bij de samenwerking gaan voordoen; het achteraf opleggen van verplichtingen op basis van artikel 177a betekent dat samenwerking op basis van vertrouwen niet mogelijk is gebleken. Bovendien zal artikel 177a alleen kunnen gelden voor organisaties met een publieke taak, en dan nog alleen voor zover hun positie toelaat dat hen een verplichting wordt opgelegd. Zoals hiervoor (punt 4) opgemerkt is het problematisch als de burgemeester zelf kan bepalen wanneer sprake is van een organisatie of instelling met een publieke taak, dan wel van een particuliere organisatie waarvoor artikel 177a niet kan worden gebruikt. Daarentegen kan subsidie worden toegekend aan alle soorten organisaties. Het opleggen van subsidievoorwaarden kan heel effectief zijn om de ontvangende organisatie tot samenwerking te bewegen. Daar komt bij dat de sanctie - intrekking of opschorting van de subsidie - de staatkundige vrijheid van particuliere organisaties niet aantast. Bij het opleggen van een verplichting in de zin van artikel 177a zou dat wel het geval zijn. Artikel 177a heeft dan ook – terecht – geen betrekking op particuliere organisaties; dat onderstreept de beperkte betekenis van dat instrument.

De afdeling meent dan ook dat het verstandig is als gemeentebesturen - als onderdeel van hun veiligheidsbeleid - de bestaande subsidierelaties doorlichten om te bezien of de subsidievoorwaarden meer kunnen worden toegespitst op effectieve samenwerking met de andere veiligheidspartners. In aanvulling daarop zouden de gemeentebesturen kunnen bezien of subsidie kan worden toegekend aan particuliere organisaties die actief zijn of willen worden op het terrein van de sociale veiligheid. Deze organisaties beschikken doorgaans

⁸ Toelichting, § 4.6 (Doorzettingsmacht), slotalinea.

⁹ Toelichting, § 4.5 (Sturingsmogelijkheden).

over eigen fondsen, zodat veelal kan worden volstaan met een beperkte, aanvullende subsidie, maar zij kunnen aldus toch actief bij de veiligheidsketen worden betrokken.

b. In de toelichting wordt geconstateerd dat wetgeving in behandeling is waarin het gemeentebestuur specifieke wettelijke bevoegdheden zal krijgen:¹⁰

- het college van burgemeester en wethouders krijgt de taak er zorg voor te dragen dat er effectieve samenwerking komt tussen de instanties die zorg en ondersteuning aan de jeugd verlenen en andere instanties die behoren tot de domeinen gezondheidszorg, jeugdzorg, onderwijs, welzijn, werk en inkomen of politie en justitie (bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen). Daartoe maakt het college schriftelijke afspraken met al deze instanties. Wordt geen overeenstemming bereikt over de coördinatie van de zorg en heeft een cliënt dringend zorg nodig, dan wijst de burgemeester de instantie aan die met de coördinatie van de zorg wordt belast;¹¹
- het college moet ten minste jaarlijks overleg gaan voeren met scholen, kindercentra, peuterspeelzalen en zorg dragen voor het maken van afspraken met hen over vroegschoolse educatie en de deelname van kinderen met een onderwijsachterstand aan die educatie. Als niet binnen een redelijke termijn met alle partijen afspraken zijn gemaakt, kan het college de werkingssfeer van de gemaakte afspraken uitbreiden naar de partijen waarmee geen afspraken zijn gemaakt.¹²

Ook is het volgende van belang:

- zoals hiervoor opgemerkt, is bij de Tweede Kamer een wetsvoorstel in behandeling dat de burgemeester de bevoegdheid geeft de Raad voor de Kinderbescherming te verzoeken het oordeel van de kinderrechter te vragen of het noodzakelijk is een kind onder toezicht te stellen. De Raad voor de Kinderbescherming gaat hier binnen twee weken toe over;¹³
- de Minister voor Wonen, Wijken en Integratie heeft op 12 juni 2009 een wetsvoorstel aangekondigd waarin de positie van de woningcorporaties wordt herzien. Daarin zal onder meer worden geregeld dat de gemeente in overleg met woningcorporaties en andere relevante organisaties haar “lokale woonvisie” vastlegt. De woningcorporaties zullen naar redelijkheid moeten bijdragen aan de uitvoering; die bijdrage zal worden vastgelegd in prestatieafspraken. Geschillen tussen gemeenten en corporaties zullen worden opgelost door mediation; als dat geen resultaat oplevert, beslist de Minister voor Wonen, Wijken en Integratie, mede op basis van een onderzoek door een nieuw in te stellen toezichthoudend zelfstandig bestuursorgaan, de Nederlandse Autoriteit toegelaten instellingen volkshuisvesting. De minister kan de corporatie eventueel een aanwijzing geven.¹⁴ Het wetsvoorstel is inmiddels in behandeling bij de Raad van State.

De afdeling wijst erop dat het brede terrein van het veiligheidsplan niet onontgonnen is: het gemeentebestuur beschikt al over een aantal specifieke sturingsinstrumenten uit de vier categorieën die in de toelichting worden genoemd, op basis van de Gemeentewet, bijzondere wetten en gemeentelijke verordeningen. Dat betekent dat artikel 177a kan worden toegespitst op dat wat het gemeentebestuur nog mist.

5. Aanbeveling

De afdeling adviseert artikel 177a van de Gemeentewet te vervangen door een meer toegespitste regeling, en wel op de volgende manier.

¹⁰ Kort weergegeven in de toelichting, § 1 (Inleiding).

¹¹ Artikelen 1c en 1e van de Wet op de jeugdzorg zoals voorgesteld in het voorstel van wet tot wijziging van de Wet op de jeugdzorg in verband met het opnemen van een gemeentelijke verantwoordelijkheid voor de jeugdketen, Kamerstukken II 2008/09, 31 977, nr. 2.

¹² Artikelen 167 en 168 van de Wet op het primair onderwijs zoals voorgesteld in het voorstel van wet tot wijziging van de Wet kinderopvang, de Wet op het onderwijstoezicht, de Wet op het primair onderwijs en enkele andere wetten in verband met wijzigingen in het onderwijsachterstandenbeleid, Kamerstukken I 2009/10, 31 989, A.

¹³ Kamerstukken II 2008/09, 32 015, nr. 2 (artikel 255 lid 4 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek).

¹⁴ Kamerstukken II 2008/09, 29 453, nr. 118, blz. 9-11 en 26-27.

1°. Allereerst kan worden onderzocht op welke beleidsterreinen het lokale veiligheidsplan betrekking kan hebben, en - voor elk van die beleidsterreinen - welke organisaties en instellingen met een publieke taak zullen moeten samenwerken met het gemeentebestuur. Van die organisaties en instellingen kan vervolgens worden vastgesteld of hun positie zodanig is dat het op de weg van het gemeentebestuur ligt om samenwerking af te dwingen. De afdeling heeft de indruk dat alleen de woningcorporaties in zicht zijn; bij de corporaties is echter gekozen voor dwingende aansturing op rijksniveau.

2°. Vervolgens zou in de toelichting kunnen worden benadrukt dat het gemeentebestuur andere sturingsinstrumenten heeft om samenwerking met de veiligheidspartners te bevorderen, en dat het met name verstandig is als gemeentebesturen - als onderdeel van hun veiligheidsbeleid - de bestaande subsidierelaties doorlichten om te bezien of de subsidievoorwaarden meer kunnen worden toegespitst op effectieve samenwerking met de andere veiligheidspartners, en dat zij ernaar streven nieuwe subsidierelaties te vestigen met organisaties die aan het veiligheidsbeleid een nuttige bijdrage kunnen leveren. Langs die weg kan het gemeentebestuur voorkomen dat wettelijke bevoegdheden moeten worden toegepast.

3°. Ten slotte kan, voor de beleidsterreinen en de organisaties en instellingen die zijn geselecteerd, in kaart worden gebracht: welke bevoegdheden - in de vier categorieën genoemd in de toelichting - het gemeentebestuur al heeft, welke bevoegdheden in voorbereiding zijn, en welke bevoegdheden het gemeentebestuur in aanvulling daarop nodig zou kunnen hebben om samenwerking af te dwingen. Dat zou zijn neerslag kunnen vinden in enkele specifieke bevoegdheden, die opgenomen zouden kunnen worden in de Gemeentewet of in bestaande sectorwetten.

Het voordeel van deze benadering is dat nauwkeurig en concreet kan worden vastgesteld welke bevoegdheden noodzakelijk zijn ten opzichte van welke organisatie of instelling.

Daardoor kan aan alle betrokkenen - de organisaties en instellingen met een publieke taak maar ook het gemeentebestuur - meer duidelijkheid en houvast worden verschaft.

Zo zou, bij competentiegeschillen tussen instanties, het gemeentebestuur de bevoegdheid kunnen krijgen om de instantie aan te wijzen die belast wordt met de coördinatie, zoals nu al voorgesteld in de jeugdketen.

Daarbij kan tevens worden vastgesteld welk gemeentelijk orgaan het meest aangewezen is om een verplichting op te leggen. De afdeling merkt daarbij op dat het gebruik van een zwaarwegende bevoegdheid, die volgens de toelichting een ultimum remedium is, in de meeste gevallen meer op de weg zal liggen van het college dan van de burgemeester. Ook de regeling voor de last onder bestuursdwang in de Gemeentewet wijst in die richting.¹⁵

6. De aan de Raad voorgelegde vragen

De eerste vraag luidt:

Biedt het voorgestelde artikel 177a van de Gemeentewet de burgemeester voldoende mogelijkheden om de uitvoering van het integraal veiligheidsplan indien nodig af te dwingen, in het bijzonder gelet op de omvang van de bevoegdheid en de reikwijdte van de nakoming van de verplichting die een burgemeester ingevolge het voorgestelde artikel 177a kan opleggen?

Het is niet duidelijk of artikel 177a voldoende mogelijkheden biedt, omdat het artikel vaag is over de inhoud van de verplichtingen die kunnen worden opgelegd, en over de organisaties en instellingen waaraan een verplichting kan worden opgelegd.

¹⁵ Artikel 125, tweede lid, van de Gemeentewet luidt: "De bevoegdheid tot oplegging van een last onder bestuursdwang wordt uitgeoefend door het college, indien de last dient tot handhaving van regels welke het gemeentebestuur uitvoert."

De tweede vraag luidt:

Is naar de mening van de Raad de voorgestelde bevoegdheid reëel in het wettelijke stelsel van de verantwoordelijkheden en bevoegdheden van de burgemeester op het brede terrein van openbare orde én veiligheid?

Uit het voorgaande blijkt dat de voorgestelde bevoegdheid naar het oordeel van de afdeling niet reëel is.

Tegen openbaarmaking van deze voorlichting bestaat bij de Raad van State geen bezwaar.